

Sygn. akt I C 782/14

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 20 października 2014 r.

Sąd Okręgowy w Krakowie Wydział I Cywilny

w składzie następującym:

Przewodniczący : SSO Andrzej Żelazowski

Protokolant: prot. sąd. Dominika Lasek

po rozpoznaniu w dniu 7 października 2014 r. w Krakowie

sprawy z powództwa **A. M.**

przeciwko **Skarbowi Państwa - (...), Skarbowi Państwa - Prokuratorowi Rejonowemu w (...)** - **P.**

o zapłatę

I. oddala powództwo;

II. zasądza od powoda na rzecz Skarbu Państwa – Prokuratorii Generalnej Skarbu Państwa kwotę 3.600,00 zł (słownie złotych: trzy tysiące sześćset) tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego;

III. nieuiszczonymi kosztami sądowymi, od których uiszczenia powód był zwolniony obciąża Skarb Państwa.

Sygn. akt IC 782/14

UZASADNIENIE

wyroku z dnia 20 października 2014 r.

Powód A. M. pozwem z dnia 25.04.2014 r. wniósł o zasądzenie od pozwanych Skarbu Państwa – (...) i Skarbu Państwa – Prokuratora Rejonowego w (...) P. kwoty 156 240 zł wraz z odsetkami ustawowymi od dnia wniesienia pozwu do dnia zapłaty tytułem odszkodowania z tytułu szkody wyrządzonej poprzez wydanie przez Prokuratora Prokuratury Rejonowej B. postanowienia z dnia 25.02.2009 r., sygn. akt 4Ds 1386/08/IW, w przedmiocie wydania dowodu rzeczowego - samochodu osobowego marki B. (...), które to postanowienie utrzymane zostało w mocy postanowieniem Sądu Rejonowego w (...) z dnia 13.07.2009 r., sygn. akt II K 156/09.

Na uzasadnienie powód wskazał, że w związku z prowadzonym przez Prokuraturę Rejonową w (...) postępowaniem pod sygn. 4 Ds. 231/06/IW o przestępstwo z art. 286 § 1 k.k. w dniu 16.11.2007r. zatrzymano posiadany przez powoda samochód osobowy marki B. (...) o nr rej. (...). Postanowieniem z dnia 30.06.2008 r. uznano przedmiotowy samochód oraz dokumentację za dowód rzeczowy. W toku prowadzonego postępowania ustalono, że samochód ten pochodzi z kradzieży i należał do koncernu B.. Przeciwko powodowi Prokuratura Rejonowa w (...) prowadziła postępowanie przygotowawcze pod sygn. akt. 4Ds 1386/08/IW, zakończone wniesieniem aktu oskarżenia przeciwko powodowi, w którym zarzucono mu popełnienie przestępstwa z art. 291 § 1 k.k. i art. 270 § 1 k.k. W toku postępowania postanowieniem z dnia 25.02.2009 r. Prokurator Prokuratury Rejonowej w (...) postanowił zabezpieczony wcześniej w sprawie dowód rzeczowy w postaci samochodu osobowego marki B. (...) wydać firmie (...) z S.. Zaskarżone postanowienie zostało utrzymane w mocy postanowieniem Sądu Rejonowego w (...) z dnia 13.07.2009 r., sygn. akt II K 156/09. Powód wskazał, że dalszy tok postępowania karnego doprowadził do umorzenia postępowania

prowadzonego przeciwko niemu, zarówno co do czynu z art. 270 § 1 k.k. jak i czynu z art. 292 § 1 k.k. (co do drugiego czynu nastąpiła zmiana kwalifikacji prawnej), zarzucając jednocześnie, że pomimo umorzenia postępowania co do wszystkich zarzucanych mu czynów został trwale i ostatecznie pozbawiony władztwa nad samochodem marki B. (...). Według powoda powyższe postanowienia zostały wydane z rażącym naruszeniem prawa, tj. art. 230 § 2 k.p.k. gdyż na podstawie materiałów zgromadzonych w postępowaniu przygotowawczym roszczenia odnośnie prawa własności i w przedmiocie wydania samochodu wniosło kilka podmiotów, w tym również powód. Ponadto powód zarzucił, iż Sąd Rejonowy w (...) nie analizował stanu faktycznego sprawy przez pryzmat przesłanek nabycia przedmiotowego samochodu od osoby nieuprawnionej określonych w art. 169 k.c. pomimo, że od daty kradzieży pojazdu upłynęło ponad trzy lata, co skutkuje nabyciem prawa własności przedmiotowego samochodu przez powoda, stosownie do art. 169 §2 k.c. Pozbawiony nadto został możliwości realizacji ewentualnych roszczeń z tytułu połączenia i przemieszania rzeczy (art. 193 k.c.) oraz z tytułu poniesionych nakładów (art. 226 k.c.).

Powód wskazał również, iż w wyniku niezgodności z prawem powołanych orzeczeń poniósł szkodę w wysokości stanowiącej równowartość rynkowej wartości samochodu marki B. (...) z daty jego zakupu na terenie H., ustalonej przez biegłego na potrzeby prowadzonego postępowania karnego.

Pozwani, reprezentowani przez Skarb Państwa-Prokuratorię Generalną Skarbu Państwa wnieśli o oddalenie powództwa wskazując na brak podstaw do stwierdzenia bezprawności spornych orzeczeń, zaprzeczyli nadto, iżby powód nabył samochód marki B. (...) w dobrej wierze co sprawia, że w konsekwencji brak podstaw do uznania, że powód nabył przedmiotowy samochód na podstawie art. 169 §2 k.c. Ponadto pozwani podnieśli zarzut przedawnienia dochodzonego roszczenia.

Do okoliczności niespornych w niniejszej sprawie należy, że:

Powód A. M. w dniu 23.11.2006 r. zawarł w miejscowości L. z osobą podającą się za T. S. umowę kupna-sprzedaży, na mocy której nabył samochód osobowy marki B. (...) nr rej. (...), nr nadwozia (...) za cenę (...) euro.

W związku z prowadzonym przez Prokuraturę Rejonową w (...) postępowaniem przygotowawczym, sygn. akt. 4 Ds. 231/06/IW, w dniu 16.11.2007 r. w miejscu zamieszkania powoda w S., doszło do zatrzymania samochodu marki B. wraz z dokumentami dotyczącymi zakupu tego pojazdu i jego rejestracji. Postanowieniem z dnia 30.06.2008 r. uznano przedmiotowy samochód oraz dokumentację (m. in. dowód rejestracyjny, kartę pojazdu, umowę kupna sprzedaży z dnia 23.11.2006 r.) za dowód rzeczowy. Ponieważ zachodziło podejrzenie, iż w samochodzie tym przerobione zostały numery nadwozia, zwrócono się w toku postępowania o opinię mechanoskopijną do biegłych z Laboratorium Kryminalistycznego KWP w K.. Biegli w opinii z dnia 27.12.2007r. stwierdzili, iż w badanym samochodzie wspawany został element karoserii (wzmocnienie prawego amortyzatora), na który naniesiono numer identyfikacyjny (VIN) nieistniejącego samochodu tej marki o treści: (...). Równocześnie biegli ustalili, iż oryginalna tabliczka znamionowa montowana fabrycznie została z samochodu usunięta, a nadto zeszlifowane zostało oznaczenie dodatkowe tzw. numer szkieletu umieszczone w miejscu przewidzianym przez producenta. Ponieważ możliwe było odtworzenie numeru szkieletu oraz nie zostały zmienione oznaczenia silnika i zespołu przeniesienia napędu, biegli ustalili na podstawie informacji z B. (...), iż powyższe numery silnika oraz szkieletu w procesie produkcyjnym przyporządkowane zostały do samochodu, który w bazie (...) figuruje jako utracony w dniu 12.09.2005r. na terenie OP Posterunek w L. - poprzedni numer VIN: (...).

W trakcie dalszych czynności ustalono, iż w dniu 12.09.2005 r. dokonana została w miejscowości U. kradzież samochodu osobowego marki (...) na niemieckich numerach rejestracyjnych (...) i o powołanym numerze VIN o wartości ok. (...) zł., należącego do koncernu (...) który służył do wynajmowania go pracownikom koncernu. Samochód ten skradziono w momencie użytkowania go przez obywatela N. J. J.. Postępowanie przygotowawcze w tej sprawie zostało umorzone wobec niewykrycia sprawców. Strona niemiecka, do której w ramach pomocy prawnej Prokurator zwrócił się o informacje w tej sprawie, ustaliła, iż osoba o danych T. S. nie istnieje, podobnie jak adres podany na umowie kupna - sprzedaży z dnia 23.11.2006r., zaś zabezpieczona dokumentacja w postaci oświadczenia o

wyrejestrowaniu pojazdu oraz książki pojazdu zostały podrobione. W toku postępowania przygotowawczego biegły ustalił, że wartość rynkowa samochodu marki B., na dzień jego nabycia wynosiła (...) euro.

W związku z powyższym Prokuratura Rejonowa w (...) wszczęła i prowadziła przeciwko powodowi postępowanie przygotowawcze, które toczyło się pod sygn. akt 4 Ds 1386/08/IW i w dniu 30.03.2009 r. wniosła do Sądu Rejonowego w (...) akt oskarżenia przeciwko A. M., w którym przedstawiła zarzuty dokonania przestępstw z art. 291 § 1 k.k. w zw. z art. 294 § 1 k.k. i z art. 270 § 1 kk. Na mocy postanowienia Sądu Okręgowego w (...) z dnia 18.05.2009 r., sygn. akt. VII Ko 72/09, sprawa została przekazana Sądowi Rejonowemu w (...), przed którym toczyła się pod sygn. akt II K 156/09.

W dniu 21.11.2008 r. do Prokuratury Rejonowej w (...) wpłynęło pismo z Europejskiego Rejestru (...) z wnioskiem o wydanie pojazdu marki B. (...) o numerze VIN (...) i pierwotnym numerze rejestracyjnym M- (...) utraconego na terenie Polski w dniu 12.09.2005 r. na szkodę firmy (...) z siedzibą w M., celem przekazania prawowitemu właścicielowi, tj. towarzystwu ubezpieczeniowemu: A. A., które w ramach ubezpieczenia auto - casco wypłaciło odszkodowanie w wysokości (...) euro.

Postanowieniem z dnia 25.02.2009 r. prokurator Prokuratury Rejonowej w (...) w sprawie sygn. 4 Ds 1386/08/IW na podstawie art. 230§ 2 k.p.k. wydał samochód marki B. (...) nr rej. (...), nr nadwozia obecny (...), nr nadwozia poprzedni (...) firmie (...) z S., posiadającej pełnomocnictwo do odbioru tego samochodu, wystawione przez firmę (...) z B., zlecając te czynności Komendzie Miejskiej Policji w B., wskazując w uzasadnieniu postanowienia, że firma ubezpieczeniowa A. po wypłacie odszkodowania poszkodowanej firmie stała się właścicielem przedmiotowego pojazdu. Powyższe postanowienie zostało zaskarżone przez oskarżonego w tamtej sprawie A. M., który w zażaleniu z dnia 12.03.2009 r. zarzucił, że decyzja Prokuratora została wydana pomimo tego, że w sprawie nie zostało stwierdzone, iż przedmiotowy samochód jest zbędny jako dowód rzeczowy dla postępowania karnego, a także pomimo istnienia sporu co do jego własności. Ponadto wskazał min., iż organy prowadzące postępowanie w żaden sposób nie podważyły domniemania własności wynikającego z treści art. 339 k.c. i art. 341 k.c., zaś Prokuratura dysponuje jedynie przypuszczeniem, iż A. M. wiedział, że samochód pochodzi z przestępstwa, tymczasem w chwili nabycia samochodu oskarżony był w dobrej wierze, działał w przekonaniu, iż kontrahent był właścicielem samochodu.

Postanowieniem z dnia 13.07.2009 r., sygn. akt II K 156/09, Sąd Rejonowy w (...) utrzymał w mocy zaskarżone postanowienie Prokuratora Prokuratury Rejonowej w (...), sygn. akt 4 Ds 1386/08IW, z dnia 25.02.2009 r. W ocenie Sądu nie budził wątpliwości fakt, że właścicielem przedmiotowego samochodu marki B., po wypłacie odszkodowania nas rzecz B., zgodnie z zawartą z tym podmiotem umową ubezpieczenia, był zakład (...) z B., zaś domniemania z art. 339 k.c. i art. 341 k.c. zostały obalone za pomocą szeregu dowodów, toteż oskarżony nie może wywodzić z nich przysługującego mu prawa własności przedmiotowego pojazdu. Sąd Rejonowy wskazał w szczególności, że brak podstaw do przyjęcia aby oskarżony nabył prawo własności samochodu marki B. przez zasiedzenie, zgodnie z art. 174 k.c. W ocenie Sądu Rejonowego, w okolicznościach rozpatrywanej sprawy zaistniały dostateczne dane do rozstrzygnięcia sporu o własność rzeczy (art. 230 §2 zd. 2 k.p.k.) i nie zachodziła potrzeba odsyłania osób zainteresowanych na drogę procesu cywilnego. Sąd wyraził stanowisko, że zwrot pojazdu właścicielowi nie narusza w żaden sposób obowiązującej w procesie karnym zasady bezpośredniości, a wszelkie mające znaczenie dla sprawy okoliczności ustalone zostały w sposób rzetelny przez biegłych sądowych i dalsze przechowywanie samochodu B. generowałyby dodatkowe koszty postępowania z pokrzywdzeniem właściciela tego pojazdu.

Postanowieniem z dnia 31 października 2012 r., sygn. akt 2 Ds. 973/12, Prokurator Prokuratury Rejonowej w (...) umorzył śledztwo przeciwko A. M. w sprawie o przestępstwo z art. 270 § k.k. wobec braku danych dostatecznie uzasadniających podejrzenie popełnienia przestępstwa. Postanowieniem z dnia 15 października 2013 r., sygn. akt 2 Ds. 1321/13, Prokurator Prokuratury Rejonowej w (...) umorzył śledztwo przeciwko A. M. o to, że w listopadzie 2006 r. na terenie H. nabył od nieustalonej osoby, za kwotę (...) euro, samochód marki B. z usterkami, których usunięcie kosztowało nie więcej niż około (...) euro w sytuacji, gdy wartość rynkowa tego pojazdu wynosiła wówczas (...) euro, a więc w okolicznościach, w których powinien i mógł przypuszczać, że pojazd ten został uzyskany za pomocą czynu zabronionego, tj. o przestępstwo z art. 292 § 1 k.k. wobec stwierdzenia, że czyn ten nie stanowi przestępstwa w miejscu jego popełnienia gdyż na terenie Holandii nie stanowi przestępstwa paserstwo nieumyślne.

Sąd zważył co następuje:

Powództwo nie zasługiwało na uwzględnienie.

Każdorazowo warunkiem odpowiedzialności Skarbu Państwa za poniesioną szkodę jest stwierdzenie bezprawności działania jego organów i funkcjonariuszy (art. 417 §1 k.c.). Zgodnie z ugruntowanym poglądem doktryny i orzecznictwa bezprawność ta w okolicznościach niniejszej sprawy polegać musiałaby na oczywistej i rażącej obrazie prawa, niebudzącej żadnych wątpliwości, wynikać z oczywistych błędów sądu spowodowanych rażącym naruszeniem zasad wykładni lub stosowania prawa nie wymagających głębszej analizy prawniczej. (por. np: wyrok Sądu Najwyższego z dnia 31.03.2006 r., IV CNP 25/05, OSNC 2007/1/17, Lex nr 207217, postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 26.04.2006 r., V CNP 79/05, LEX nr 198521, wyrok Sądu Najwyższego z dnia 02.07.2009 r., V CNP 9/09, LEX nr 577858, wyrok Sądu Najwyższego z dnia 03.12.2010 r., I CNP 16/10, Lex nr 950711).

Odpowiedzialność Skarbu Państwa za doznaną ewentualnie przez powoda szkodę rozważać można byłoby zatem jedynie w razie stwierdzenia, że kwestionowane przez niego orzeczenia - postanowienie Prokuratora Prokuratury Rejonowej w (...) z dnia 25 lutego 2009 r., sygn. akt 4Ds 1386/08/IW, w przedmiocie wydania dowodu rzeczowego samochodu osobowego marki B. (...) oraz postanowienie Sądu Rejonowego w (...) z dnia 13 lipca 2009 r., sygn. akt II K 156/09, utrzymujące w mocy powyższe postanowienie rażąco naruszały prawo w powołanym wyżej rozumieniu. W okolicznościach niniejszej sprawy brak jednakże podstaw do stwierdzenia tej okoliczności co sprawia, że brak podstaw do rozważania odpowiedzialności Skarbu Państwa za ewentualną doznaną przez powoda szkodę stosownie do art. 424^{((1b))} k.p.c. w związku z art. 417 §1 i art. 417⁽⁽¹⁾⁾ §2 k.c.

W szczególności, wbrew zarzutom powoda, nie doszło do naruszenia przez Prokuratora ani Sąd przepisu art. 230§2 k.p.k. Zgromadzony na tym etapie postępowania karnego materiał dowodowy nie pozostawiał bowiem żadnych wątpliwości co do osoby, której faktycznie przysługiwało prawo własności pojazdu i istniały podstawy aby pojazd wydany został firmie (...) z S., posiadającej pełnomocnictwo do odbioru tego samochodu, wystawione przez firmę (...) z B., która po dokonaniu wypłaty odszkodowania na rzecz pokrzywdzonego podmiotu (...) stała się jego właścicielem.

Stosownie do art. 230 §2 k.p.k. należy zwrócić osobie uprawnionej zatrzymane rzeczy niezwłocznie po stwierdzeniu ich zbędności dla postępowania karnego. Jeżeli wyniknie spór co do własności rzeczy, a nie ma dostatecznych danych do niezwłocznego rozstrzygnięcia, odsyła się osoby zainteresowane na drogę procesu cywilnego.

Wbrew twierdzeniom powoda w toku prowadzonego postępowania przygotowawczego nie zachodziła konieczność rozstrzygnięcia kwestii prawa własności powoda przedmiotowego samochodu przez sąd cywilny. Zgromadzony w sprawie materiał dowodowy dawał podstawy do stwierdzenia, że nie doszło do nabycia przez powoda prawa własności pojazdu bowiem brak było podstaw do przyjęcia, iżby powód nabył przedmiotowy samochód zgodnie z prawem i wszedł w jego posiadanie w dobrej wierze, działając w przekonaniu, że kontrahent był właścicielem samochodu. Ze zgromadzonego w powołanej sprawie materiału dowodowego jednoznacznie wynika, że powód nabył przedmiotowy samochód za rażąco niską kwotę - (...) euro podczas, gdy wartość rynkowa tego pojazdu wynosiła wówczas (...) euro. Nawet przy uwzględnieniu kosztów usunięcia usterek w nabywanym pojeździe, których usunięcie, jak ustalono w toku postępowania przygotowawczego, mogło stanowić koszt rzędu (...) euro, nie sposób uznać, by uiszczona cena odpowiadała rzeczywistej wartości tego samochodu. Zgodnie z ugruntowanym poglądem doktryny i orzecznictwa zbyt niska cena oferowanego do sprzedaży samochodu powinna w każdym razie nakazywać zachowanie wzmożonej ostrożności nabywcy i w konsekwencji niemal zawsze przemawiać za przyjęciem jego złej wiary (por. uchwała Sądu Najwyższego z dnia 30.03.1992 r., III CZP 18/92, OSNC 1992/9/144, Lex nr 3758 wraz z glosą Adama Szpunara, PiP 1993/2/108-112). W powołanej uchwale Sąd Najwyższy wyraził pogląd, że potencjalny nabywca używanego samochodu, zwłaszcza produkcji zagranicznej, powinien liczyć się z możliwością zbycia mu pojazdu skradzionego, dlatego też oczekiwać należy od niego przedsięwzięcia szeregu czynności celem upewnienia się (rozeznania), w ramach ogólnego doświadczenia życiowego, czy samochód nie pochodzi z kradzieży. Zasady doświadczenia życiowego wskazują zaś, iż nie należy nabywać samochodu, który ze względu na jego markę, jak i rok produkcji i stan techniczny przedstawia znacznie wyższą wartość, za cenę, która, jak w niniejszej sprawie, stanowi blisko 1/10 rzeczywistej jego

wartości. Powyższe przemawia za przyjęciem, że powód nie zachował należytej staranności celem utwierdzenia się w przekonaniu, iż samochód nie jest skradziony i nabył przedmiotowy samochód w złej wierze, skutkiem czego nie uzyskał własności przedmiotowego samochodu w trybie art. 169§ 1 k.c.

W okolicznościach niniejszej sprawy nie zaktualizowały się również przesłanki z art. 169§ 2 k.c., stosownie do którego gdy rzecz zgubiona, skradziona lub w inny sposób utracona przez właściciela zostaje zbyta przed upływem lat trzech od chwili jej zgubienia, skradzenia lub utraty, nabywca może uzyskać własność dopiero z upływem powyższego trzyletniego terminu. W doktrynie i orzecznictwie dominuje stanowisko, które Sąd rozpoznający niniejszą sprawę w pełni podziela, że nabywca musi być w dobrej wierze aż do chwili upływu powołanego terminu trzyletniego, a zatem nie wystarczy, jeżeli był w dobrej wierze w chwili wydania mu rzeczy (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 28 sierpnia 1984 r., I CR 261/84, OSNC 1985/5-6/71, Lex nr 3048, Adam Szpunar „Dobra wiara jako przesłanka nabycia własności ruchomości od nieuprawnionego” PiP.1997/7/3). Brak było podstaw do przyjęcia, iżby powód nabył własność przedmiotowego samochodu z chwilą upływu tego terminu, skoro przed upływem trzech lat od skradzenia pojazdu (12.09.2005 r.) powziął wiadomość, iż może on pochodzić z kradzieży (co najmniej w dniu 16.11.2007 r. w związku faktem przeszukania mieszkania powoda i zatrzymania samochodu), a następnie brał udział w postępowaniu karnym i miał możliwość zapoznania się z dowodami świadczącymi, iż pojazd pochodził z kradzieży. Oznacza to, że przyjąć należało, iż przed upływem terminu utracił dobrą wiarę.

Z tych też przyczyn wyłączona była także możliwość nabycia pojazdu przez powoda w drodze zasiedzenia stosownie do art. 174 k.c. z upływem trzyletniego terminu od nabycia pojazdu (abstrahując od faktu, że skoro powód objął samochód w posiadanie w dniu 23.11.2006 r. termin ten do dnia wydania spornych orzeczeń jeszcze nie upłynął). Dla skutecznego nabycia przez zasiedzenie prawa własności rzeczy ruchomej niezbędne jest bowiem również aby nabywca pozostawał w dobrej wierze aż do chwili upływu terminu zasiedzenia. Utrata dobrej wiary następuje zarówno wtedy, gdy posiadacz poweźmie wiadomość, że nie jest właścicielem rzeczy, jak również wtedy, gdy dalsze pozostawanie posiadacza w błędnym przeświadczeniu, że jest właścicielem rzeczy, przestaje być obiektywnie usprawiedliwione (Edward Gniewek, Komentarz do art. 174 Kodeksu cywilnego, teza 4, Lex).

W realiach przedmiotowej sprawy brak zatem podstaw do uznania aby powód nabył własność samochodu marki B. (...), a tym samym aby mógł jako właściciel, w trakcie toczącego się postępowania przygotowawczego, zasadnie domagać się jego zwrotu jako osobie uprawnionej stosownie do art. 230§ 2 k.p.k. Aktualny w tym zakresie pozostaje przy tym pogląd, że nabywca rzeczy skradzionej, który nie nabył własności w trybie art. 169 k.c., w żadnym wypadku nie może być uznany za osobę uprawnioną w rozumieniu art. 230 k.p.k. (por. E. Skrętowicz (w:) J. Grajewski, E. Skrętowicz, Kodeks postępowania karnego z komentarzem, wyd. III, Gdańsk 1996, s. 161).

Powyższy stan rzeczy przemawia za oceną, że kwestionowane przez powoda orzeczenia nie naruszają przepisów prawa, a w żadnym razie nie można rozstrzygnięciom w nich zawartych przypisać cech wyżej wskazanej bezprawności, polegającej na oczywistej i rażącej obrazie prawa. Wyklucza to możliwość zasądzenia na rzecz powoda odszkodowania.

Ponieważ powództwo podlegało oddaleniu już tylko z powołanych przyczyn, zbędnym było dokonywanie przez Sąd ustaleń odnośnie pozostałych wywodzonych przez strony okoliczności i zarzutów, a w szczególności faktu poniesienia i rozmiaru doznanej przez powoda szkody oraz odnośnie podniesionego przez stronę pozwaną zarzutu przedawnienia dochodzonego przez powoda roszczenia. Dla porządku tylko wskazać należy, że powód, na którym stosownie do art. 6 k.c. i art. 232 k.p.c. spoczywał w tym zakresie ciężar dowodu, reprezentowany przez profesjonalnego pełnomocnika, nie wywiódł i nie wykazał okoliczności uzasadniających ewentualne jego roszczenia, które mogłyby wynikać z dokonanych nakładów na przedmiotowy pojazd, a których ewentualną podstawę prawną upatrywał w treści art. 193 i art. 226 k.c.

O kosztach procesu pomiędzy stronami orzekł Sąd na zasadzie art. 98 §1 i 3 i art. 99 k.p.c. oraz art. 11 ust. 3 ustawy z dnia 08.07.2005 r. o Prokuraturii Generalnej Skarbu Państwa (t. jednol. Dz. U. z 2013 r., poz. 1150 z późn. zm.) i §2 ust. 1-2, §6 pkt 6 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu (t. jednol. Dz. U. z 2013 r., poz. 461)

obciążając nimi stosownie do wyniku procesu w całości powoda jako stronę przegrywającą sprawę; na koszty te składa się wynagrodzenie z tytułu zastępstwa procesowego Skarbu Państwa przez Prokuratorię Generalną Skarbu Państwa w kwocie 3600,00 zł.

Na zasadzie art. 113 ust. 1 ustawy z dnia 28.07.2005 r. o kosztach sądowych w sprawach cywilnych (t. jednol. Dz. U. z 2014 r., poz. 1025) Sąd kosztami sądowymi, od których powód był zwolniony obciążył Skarb Państwa (punkt III. sentencji wyroku).